

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1872/2021
09.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., Република ..., ББ из ..., Република ..., и ВВ из ..., Република ..., чији је заједнички пуномоћник Младен Струнић адвокат из ..., против туженог А.Д. за осигурање „ДДОР Нови Сад“ из Новог Сада, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца која је изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 9984/19 од 03.06.2020. године, која је исправљена решењем Апелационог суда у Београду Гж 9984/19 од 08.02.2021. године, у седници већа која је одржана дана 09.09.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 9984/19 од 03.06.2020. године, која је исправљена решењем Апелационог суда у Београду Гж 9984/19 од 08.02.2021. године – дела става првог изреке, којим је одбијен тужбени захтев.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П број 390/18 од 14.06.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев па је обавезан тужени да првотужили на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због смрти родитеља (покојног ГГ и покојне ДД) исплати износ од 2.000.000,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења 19.06.2019. године па до исплате у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да друготужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због смрти родитеља (покојног ГГ и покојне ДД) исплати износ од 2.000.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења, 19.06.2019. године па до исплате, у року од 15 дана од дана преписа пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да трећетужиоцу ЂЂ на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због смрти сина, сада покојног ГГ, исплати износ од 800.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења, 19.06.2019. године па до

коначне исплате, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да четвртотужиоцу ВВ на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због смрти ћерке, покојне ДД, исплати износ од 800.000,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења, 19.06.2019. године па до коначне исплате, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев првотужиље за накнаду нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због смрти родитеља преко досуђеног износа ставом првим изреке од 2.000.000,00 динара до траженог износа од 2.500.000,00 динара, односно за још 500.000,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења па до коначне исплате, као неоснован. Ставом шестим изреке, одбијен је тужбени захтев друготужиоца за накнаду нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због смрти родитеља од досуђеног износа од 2.000.000,00 динара из става другог изреке до траженог износа од 2.500.000,00 динара, односно за још 500.000,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења па до коначне исплате, као неоснован. Ставом седмим изреке, одбијен је захтев тужиоца ЂЂ за накнаду нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због смрти сина од досуђеног износа од 800.000,00 динара као у ставу трећем изреке пресуде до тражених 1.200.000,00 динара, односно за износ од још 400.000,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења, па до коначне исплате, као неоснован. Ставом осмим изреке, одбијен је захтев тужиоца ВВ за накнаду нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због смрти ћерке од досуђеног износа од 800.000,00 динара као у ставу четвртог изреке пресуде до тражених 1.200.000,00 динара, односно за износ од још 400.000,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења па до коначне исплате, као неоснован. Ставом деветим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев трећетужиоца за накнаду материјалне штете како је то ближе означено у овом ставу изреке. Ставом десетим изреке, одбијен је тужбени захтев трећетужиоца за накнаду материјалне штете, ближе означене у овом ставу изреке. Ставом једанаестим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 1.661.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 9984/19 од 03.06.2020. године, која је исправљена решењем истог суда под истим бројем од 08.02.2021. године, ставом првим изреке преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П број 390/18 од 14.06.2019. године у ставовима I, II, III и IV изреке, па је обавезан тужени да тужилји АА исплати износ од 1.600.000,00 динара, тужиоцу ББ износ од 1.600.000,00 динара и тужиоцу ВВ износ од 640.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од дана пресуђења 14.06.2019. године па до коначне исплате, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде под претњом принудног извршења, док су преко тих износа а до износа досуђених првостепеном пресудом тужбени захтеви тужилаца одбијени као неосновани. Ставом другим изреке, потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П број 390/18 од 14.06.2019. године у ставовима петом, шестом, седмом, осмом и десетом изреке, и жалба тужилаца одбијена као неоснована. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у једанаестом ставу изреке пресуде Првог основног суда у Београду П број 390/18 од 14.06.2019. године, тако што је обавезан тужени да тужиоцима на име накнаде парничних трошкова исплати износ од 1.006.500,00 динара у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде, под претњом извршења. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су благовремено изјавили ревизију из свих законских разлога.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужилаца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а тужиоци у ревизији не наводе друге битне повреде одредаба парничног поступка учињене пред другостепеним судом.

Према утврђеном чињеничном стању, дана ...1999. године дошло је до саобраћајне незгоде на Аутопуту Београд – Загреб, тако што је комби марке „Mercedes Printer“ рег. ознаке ... са приколицом, који се због расутих уљаних репица (расутих из возила „MAN“), дестабилизовао и услед занешења прешао на банку са десне стране коловоза, а након контакта са заштитном оградом заузео попречни положај у односу на уздужну осу коловоза. Испред тог возила се зауставило возило марке „Ford Escort“, рег. ознака ... из кога су изашли ГГ и ДД, са намером да помогну ЖЖ, возачу комби возила. Потом је наишло путничко возило марке „Hyundai Sonata GSL“ рег. ознака ..., власништво туженог, осигурано код туженог за штету причињену трећим лицима, којим је управљао радник туженог ЕЕ и сударило се са комби возилом, након чега су оба возила налетела на ЖЖ, ГГ и ДД који су се налазили у десној саобраћајној траци гледано ка Београду, и који су од задобијених повреда преминули. ГГ и ДД су родитељи тужилаца АА и ББ и деца тужилаца, сада пок. ЂЂ (син ГГ) и сада покојне ЖЖ и ВВ (ћерка ДД). Пресудом Основног суда у Руми К број 2349/10 од 19.03.2014. године (правоснажна 26.11.2014. године) ЕЕ ослобођен је оптужбе да је заједно са ЗЗ дана ...1999. године око 18 часова на Аутопуту Београд – Загреб, као учесник у саобраћајној незгоди у којој су погинули ЖЖ, ГГ и ДД извршио кривично дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 4. у вези члана 195. став 3. у вези става 1. КЗ РС. Вештачењем је утврђено да је опасна ситуација на коловозу створена пропустом возача „MAN“, јер није проверио да ли је утоварени терет био безбедан за транспорт, што представља узрок опасне ситуације и настанка ове саобраћајне незгоде. Возач возила „Mercedes Printer“ а и возач возила „Hyundai Sonata GSL“ (власништво туженог) нису имали разлога да очекују на коловозу изненадну појаву тешко уочљиве и клизаве препреке у виду расутих репиних резанаца, нити су имали посебних разлога да возе брзином до 51,1 километар на час при којој би постојала могућност заустављања интензивним кочењем до наиласка на описану препреку, па на страни возача возила „Hyundai Sonata GSL“ не би било пропуста у вези са настанком ове саобраћајне незгоде, као ни пропуста на страни возача возила марке „Mercedes Printer“ везаних за дестабилизацију тог возила која је за последицу имала судар са металном оградом. Возач возила „Mercedes Printer“ и путници из возила „Ford Escort“ (родитељи овде прво и друготужилаца, односно ћерка тужиоца ВВ), није требало да се налазе на коловозу места незгоде, које није било обезбеђено укључивањем свих показивача правца, односно постављањем сигурносног троугла, што представља пропуст возача „Mercedes Printer“ и возача „Ford Escort“, везано за судар возила „Hyundai Sonata GSL“ са возилом „Mercedes Printer“, односно пешацима.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је делимично усвојио тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете прво, друго и трећетужиоца, оценивши да тужени одговара према правилима о објективној одговорности, у складу са чланом 174. Закона о облигационим односима.

Другостепени суд је, ценећи приговор подељене одговорности истакнут од стране туженог, закључио да су правни претходници тужилаца учинили пропусте који су били у вези са узроком настанка штете, односно да су представљали препреку на аутопуту где су велике брзине и где је та препрека морала бити обележена било сигнализацијом, било саобраћајним троуглом, односно показивачима праваца, што нису учинили, те су тако допринели настанку ове саобраћајне незгоде а тиме и штете, у висини од 20%. Због тога је правилно утврђену висину тужбеног захтева за претрпљене душевне болове због смрти блиског лица у смислу одредбе члана 201. Закона о облигационим односима, умањено за 20% и тужбени захтев преко досуђених износа, а до износа досуђених пресудом првостепеног суда, одбио и одлучио као у ставу првом изреке.

По оцени Врховног касационог суда, одлука другостепеног суда је заснована на правилној примени материјалног права, супротно ревизијским наводима тужилаца.

Наиме, одредбом члана 192. став 1. Закона о облигационим односима прописано је да оштећеник који је допринео да штета настане или да буде већа него што би иначе била, има право само на сразмерно смањену накнаду.

Наведеном одредбом регулисано је материјалноправно питање подељене одговорности за штету урачунавањем доприноса оштећеног лица настанку или увећању обима настале штете. У конкретном случају, другостепени суд је оценом налаза и мишљења вештака саобраћајне струке утврдио да постоје пропусти у понашању сада пок. ГГ и ДД, те да њихов допринос настанку штете износи 20%, обзиром да су изашли из свог возила и тако представљали препреку на аутопуту, где су велике брзине и где је та препрека морала бити обележена.

Неосновани су наводи у ревизији тужилаца да тужиоци нису допринели настанку штете, те да су пропусти сада покојне ДД и ГГ њихове личне радње и без утицаја на одмеравање висине накнаде штете коју потражују у овом поступку тужиоци АА, ББ и ВВ, те да није могуће да допринос једног лица настанку штете или да штета буде већа буде приписано другом лицу, односно лицу које потражује накнаду нематеријалне штете за себе. Наиме, тужиоци потражују штету из штетног догађаја који је настао и пропустима њихових сродника, због чега они имају право на накнаду штете, за душевне болове због њихове смрти у износима сразмерно умањеним за допринос тих лица у штетном догађају.

Са изнетих разлога, сагласно одредби члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка

**Управитель писарнице
Марина Антонић**